

— Какво ти каза доктора? Какво ти е?

— Какво ще ми е... Какво ще ми каже доктора, — каза Ройдю и въ сжщата минута каточе мислѣше за друго. — Тя, мойта болестъ, не е за докторъ. — И като погледна жена си съ хлътналитѣ си, запалени очи, той пакъ я попита: — Дохожда ли буля? Какъ сж децата, трѣбва ли имъ нѣщо?

Ройдювица се разплака. Какво да му каже? Какъ да го пита? Какъ да разбере какво му е? Той не ѝ казваше нищо. Щомъ си дойде, толкозъ му бѣше приказката — да попита за братовица си. Лудъ ли е, та приказва само за буля си и за децата ѝ? Той свои деца нѣма ли? Ето го, дойде си и легна. И нито самъ говори, нито дава да му кажатъ нѣщо. Мълчи. Лежи и мълчи.

Презъ деня покрай хармана мина дѣдо Минко.

— Какъ си, Ройдювце, какво правите? — заговори той отвждъ плета. — Тазъ година вие май позакъснѣхте съ хармана. Що прави Ройдю? Не се вижда, боленъ ли е, здравъ ли е?

— Нищо не му е, дѣдо Минко. Осадилъ се нѣщо, кръста го боли.

— Е, ще мине. То като е само толкозъ, ще мине. Ти му кажи много здраве. Много здраве, кажи, отъ дѣда Минка.

Дѣдо Минко си замина. Ройдювица взе да требе съ ябата, но следъ малко се изправи и